

USA TODAY BESTSELLER

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ
HVĚZD A STÍNŮ

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ HVĚZD A STÍNŮ

přeložila
MAGDALÉNA ŘEZÁČOVÁ

MYSTERY PRESS

2025

ZEMĚ LIDÍ

TRHLINA

KRÁ

KRVAVÉ
KRÁLOVSTVÍ

ONYXOVÝ LES

KRÁLOVSTVÍ VÍL

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Holly Renee, 2022

Translation © Magdaléna Řezáčová, 2025

Cover Illustration © Viki Lester, 2025

Map © Amanda at Eternal Geekery, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-932-4 (pdf)

1. KAPITOLA

Kouř z doutnajících uhlíků mě ovinul jako nemilosrdná smyčka, pomalu se utahující kolem mého těla. Pokusila jsem se polknout, ale hrdlo se mi svíralo. Královské vojsko tábořilo před trhlinou mezi naším a jejich světem už tři dny. Tři nekonečně dlouhé dny.

Ponurý tikot hodin se odrážel ozvěnou po komnatě a mé srdce se s nimi pustilo do závodu, jako by chtělo předběhnout každý jejich další úder.

Když jsem si nazouvala botu a pečlivě utahovala tkaničky, ruce se mi třáslly. V místnosti panovala černočerná tma, stejně bezhvězdná jako v celé naší zemi, ale mně nevadila. Naopak, vítala jsem ji, protože to byla jediná chvíle, kdy jsem mohla jednat, aniž by někdo sledoval každý můj krok.

„Kam jdeš?“

Pevně jsem semkla víčka a rychle ukryla otcovu dýku do boty dřív, než si jí stačila všimnout.

„Potřebuju na vzduch.“ Vstala jsem a přetáhla si přes hlavu kápi svého obnošeného pláště. „Spi dál.“

Matka se objala svými štíhlými pažemi a sklopila zrak, aby se mi nemusela podívat do očí. „Nemůžu usnout,“ zavrtěla hlavou. „Dnes v noci bys neměla chodit ven.“

„Dokážu se o sebe postarat.“

„Já vím.“ Její tmavohnědé oči se konečně setkaly s mými.
„Ale už brzy přijedou a...“

„A právě proto bych si měla poslední hodiny svobody užít podle svého.“

Při mých slovech zatnula čelist. „Neodváděj tě přece jako vězeňkyni, Adaro. Být vyvolenou Hvězdami požehnanou je dar bohů.“

„No jistě.“ S přehnanou okázalostí jsem jí složila pukrle.
„Jen se podívej, jaký život ti to přineslo.“

Překvapeně zalapala po dechu, ale podobná hádka se mezi námi ve skutečnosti neodehrála poprvé. Můj osud mi nikdy nepatřil a matka si bez výčitek užívala pohodlí a přepychu, které vyměnila za svou dceru. Přepychu, proti němuž můj otec bojoval. A kvůli němuž přišel o život.

Došla jsem ke dveřím, ale zarazila jsem se, když se za mnou ozval matčin rozechvělý hlas: „Neutíkej. Najdou tě a za tvou zradu zaplatíme obě.“

Nechala jsem její slova viset ve vzduchu a připomněla si, jaká ve skutečnosti je. Srdce se mi sevřelo úzkostí. Můj osud ležel v rukou vojáků, kteří na mě čekali za trhlinou, a přitom tu nezanechám vůbec nikoho, po kom by se mi stýskalo.

Jakmile jsem otevřela dveře a vyklouzla ven, chladivý noční vánek mě objal, jako by na mě celou dobu čekal. Stáhla jsem si kápi víc do obličeje, abych zakryla své prokletí, a vykročila jsem po dlážděné cestě přímo k místu, kterému jsem se měla spíše vyhýbat.

Prázdné ulice tonuly v tichu. Dokonce i malá krčma, která jindy přetékala pivem a nevěrnými manžely, byla tentokrát zavřená na závoru a oknem neprobleskoval ani plamínek svíčky.

Po zádech mi přeběhl mráz, ale věděla jsem, že si nesmím dovolit cítit strach jako oni. Rodina Achlysů byla mocná, ale nebyli to žádní bohové. Bohové by mě přece nepotřebovali.

Nikoho z nich jsem nikdy neviděla. Ani krále, ani královnu, ani korunního prince, jemuž mě zaslíbili. Věděla jsem jen, že patří do rodu vznešených víl a že krev proudící mými žilami v sobě nějakým způsobem nese klíč, který může odemknout jejich spící moc.

Smrtící moc, po níž zoufale prahli.

Pokud vím, nikdo z královské rodiny nikdy neprošel trhlinou mezi našimi světy. Na to měli své lidi a jediná, s kým jsem přišla do styku, byli obyčejní vojáci nízké hodnosti. Pokud ovládali magii, nikdy jsem neviděla, že by ji použili.

Matka tvrdila, že u nás magii nepoužívají, protože ji tu nepotřebují, ve mně však hlodala pochybnost, zda jim vůbec ještě nějaké magické schopnosti zůstaly. Pokud už žádnou magickou mocí nevládli, neměla jsem důvod se jich bát. Mohla jsem utéct a následky by nesla jen matka.

Pokud skutečně přišli o svou sílu, těžko by mě kdokoli z nich dokázal vypátrat. Jen dvojice měsíců na noční obloze znala tajemství mých úvah a bděla nade mnou, když jsem se tiše proplétala stíny. Všichni si mysleli, že mě dokonale znají, a věřili, že jsem bránou k požehnání, které jim královská rodina slíbila výměnou za mou oběť.

Letmo jsem prsty pohládila drsný povrch cihel, než jsem minula poslední dům a šlápla do vlhké trávy. Cestu do lesa jsem znala lépe než vlastní domov, a tak jsem nechala nohy, ať mě samy vedou, a ostražitě jsem se rozhlížela po okolí, jestli mě někdo nesleduje.

Dojít od okraje města k trhlině mezi světy trvalo jen pár minut chůze. Často jsem tam chodívala, dívala se přes prasklinu a představovala si, jak asi vypadá život na druhé straně. Na pohled se od naší Bezhvězdné říše nijak nelišila.

Na obou stranách rostly vysoké, košaté stromy a přítomnost trhliny prozrazoval jen tenký závoj, který teď v noční temnotě téměř splýval s okolím. Připomínal mi mlžný opar, jaký se na naší straně v časných ranních hodinách vznáší nad zemí, jenže na rozdíl od něj se tenhle nikdy nerozplynul. Přidřepla jsem si a ponořila prsty do magické mlhy. Tělem mi projelo vzrušení. Sledovala jsem, jak magie před mým dotykem uhýbá a ustupuje. Jinak se ale prostírala dál a dál, kam už jsem ani nedohlédla.

Neuměla jsem si to vysvětlit, ale rozsedlina mezi světy mi připadala bližší než můj vlastní domov. Jako bych se tu setkala se starým přítelem, jehož jsem přitom neznala. S podivně známým neznámým, který mě pokaždé přivítal.

Dnes v noci však působila jinak. Temněji, téměř výhrůžně, jako by mě od sebe odháněla. Odtáhla jsem ruku a pátravě zkoumala mihotavou zář.

Asi dvacet metrů od trhliny tábořilo nejméně padesát vojáků. Zaměřila jsem se na strážného, který hlídkoval při okraji ležení.

Očima pročesával hranici lesa a pátral po sebemenší známce nebezpečí, mě si však nevšiml. Klidně bych mohla projít trhlinou a podříznout mu hrdlo, kdybych se odvážila. Pokud to byl pouhý člověk, šlo by to až děsivě snadno, ale netušila jsem, jaké schopnosti se skrývají za jeho nečitelným pohledem.

Přelétla jsem zrakem za něj a zkoumala tábor. Prsty mi mimoděk sklouzly k dýce. Stálo tam několik stanů hrdě

ozdobených královskou pečetí a kolem velkého ohně sedělo pár vojáků, kteří se smáli a družně bavili. Při pohledu na jejich bezstarostnost jsem zaťala zuby.

Tyto vojáky sem vyslali, aby odvedli lidskou dívku proti její vůli, ale její osud zjevně nikoho z nich netížil.

Byli jen hloupé loutky prohnílého království. Přesto mi srdce při pohledu na ně divoce bušilo v hrudi.

Nikdo z nich necítil nejmenší hrozbu. Ani jediný se neobával, že by jim někdo z Bezhvězdných mohl něco udělat.

Já jsem však nebyla Bezhvězdná.

Nad hlavou mi jasně zářila dvojice měsíců a prsty mi bezděčně přejížděly po drsné kovové rukojeti dýky, kterou jsem za ta léta znala tak důvěrně, že bych ji nahmatala poslepu. Náhle jsem však strnula a po zádech mi přeběhlo mrazivé varování. Prudce jsem se otočila, a právě v ten okamžik mi někdo sevřel ústa dlaní v rukavici.

V panice jsem se snažila něco vyčíst z temných očí, které se na mě v šeru upíraly. Přitiskl mi ruku k tváři ještě pevněji, jako by se bál, že vykřiknu. To jsem ale neměla v úmyslu. Stejně by mi tu nikdo nepřispěchal na pomoc a rozhodně jsem nehodlala přilákat pozornost vlích vojáků.

Šli si pro mě tak jako tak, ale nechtěla jsem, aby zjistili, že je pozoruji ze stínů jen pár kroků od nich.

„Co tu sakra děláš?“ zavrčel na mě hluboký, podmanivý hlas, který jsem nepoznávala. Neznámý uvolnil sevření, a než jsem stihla zareagovat, jedním pohybem mi vytáhl dýku z boty.

„Vrať mi ji!“

Chňapla jsem po ní, ale odtáhl ji tak rychle, že jsem hmátla do prázdna. Když pak rozevřel dlaň, dýka se vznášela ve vzduchu a obkružoval ji černý kouř, který se mu

linul z prstů. Na místě ji drželo pouze kouzlo. Zalapala jsem po dechu a znamení na kůži mi začala jemně mravenčit. Jako by v přítomnosti cizince procitla z hlubokého spánku, v němž doposud dřímala.

„Ani náhodou.“ Stáhl si kápi z obličeje, a když jsem konečně spatřila jeho tvář, zalila mě horkost. Ostře řezaná čelist, vysoké lícni kosti, vlasy černé jako noční obloha, střižené nakrátko. Bohové, byl neskutečně krásný. Musel patřit k rodu urozených víl, o tom jsem nepochybovala. Kdyby jeho vílí původ neprozrazovaly typické, lehce špičaté uši, jeho nadpozemská krása mluvila za vše. A taky jeho panovačná drzost. „Co tě přivedlo na kraj trhliny, když nemáš na ochranu nic než dýku?“

„Dokážu se o sebe postarat.“

Už mě unavovalo tu větu opakovat, přesto jsem ji znovu vyslovila. I když jsem neměla nejmenší důvod komukoli z vílího rodu něco vysvětlovat.

„Opravdu?“ Rukou po mně bleskově chňapl a přitáhl si mě k sobě. Cukala jsem se, ale než jsem stihla cokoli udělat, stáhl mi kápi z hlavy.

Při pohledu na mou tvář sebou trhl a já věděla přesně, co vidí.

„Ty jsi Hvězdami požehnaná?“ Sevřel mi paži ještě silněji, až to zabolelo, a můj tep pod jeho dotekem zrychlil jako splašený.

„Spíš Hvězdami prokletá,“ opravila jsem ho a pozvedla bradu. „Ty jsi vílí voják?“

Nevypadal jako ti ostatní, které jsem zahlédla v táboře. Šat měl celý černý, bez jediného odznaku královské gardy.

Na okamžik zaváhal a pak se jeho plné rty stočily do mírného úsměvu. „Dalo by se to tak říct.“

Nevěřila jsem mu. Ať to byl kdokoli, instinkt mi napovídal, že bych se od něj měla držet co nejdál.

„Pusť mě!“ Vyškubla jsem ruku z jeho sevření, ale on se jen zazubil.

„Co dělá Hvězdami požehnaná uprostřed noci sama v lese? Neměla bys odpočívat, abys byla zítra připravená na setkání se svým nastávajícím?“

Zítra. Už zítra se setkám s korunním princem Citlali.

„Mám vlastní jméno.“ Odvrátila jsem se od něj a pohledla zpět k táboru. Vojáci stále neměli ani tušení, že v lese, jen pár kroků od jejich stanů, někdo stojí.

„Adara.“ Mé jméno zaznělo z jeho úst jako vzdech.

Bleskově jsem se k němu otočila a probodla ho pohledem. „Zdá se, že jsem v nevýhodě. Ty o mně víš všechno, ale já nemám nejmenší ponětí, kdo sakra jsi.“

Jeho úsměv se ještě rozšířil.

„Já nejsem důležitý.“

Jeho vyhyčkávací odpověď mě popudila. Jen se mě snažil zmást. „Takže ty mi své jméno neřekneš?“

Přimhouřil oči a s hlavou lehce nakloněnou na stranu si mě pomalu prohlížel od hlavy až k patě. Nezáleželo na tom, co by mi řekl – stejně bych nepoznala rozdíl mezi pravdou a lží. Ale ať už to byl kdokoli, byl mocný. Nemusel ani promluvit, a přesto z něj sálala síla. I kdyby přede mnou stál sám korunní princ, nepoznala bych to.

„Jmenuju se Evren.“

„Evren.“ Vyslovila jsem jméno nahlas a vychutnala si, jak mi zní na jazyku. „To ty mě máš doprovodit do mého vězení?“

Trhl sebou, jako bych mu vrazila políček. „Považuješ své zasnoubení s korunním princem za vězení?“

„V životě jsem ho neviděla, a přesto mě nutí ke sňatku jen proto, že touží po moci, kterou prý nese moje krev. Jestli to nemá být vězení, jak bys to nazval ty?“

Přistoupil blíž, tak blízko, že jsem ucítila slabý závan kůže a ještě čehosi, co jsem nedokázala přesně pojmenovat. Ztuhla jsem, když mu potemněly oči a pevně sevřel čelist.

„Měla by sis dávat pozor na jazyk, když mluvíš o královské rodině.“

Znělo to jako výhrůžka. Celá jeho přítomnost působila výhrůžně.

„Nebo co?“ Upřela jsem na něj vzdorovitý pohled, ale dech se mi při tom zadrhával v hrdle. „Uvrhnou mě do žaláře? Zabijí mě? Pokud moje krev vychladne, nebude jim k ničemu.“

„Zatím sis žila v pohodlí za královské peníze, nebo snad ne?“ odsekl ostře, ale nespouštěl ze mě oči.

Musela jsem se ovládat, abych mu jednu nevrazila, ale za nic na světě jsem tomuto muži z vílího rodu nechtěla dát najevo, jak moc mě jeho slova zasáhla. „O tom, jak jsem žila, nevíš vůbec nic.“

Jako vílí bytost si jistě nedokázal ani představit ty hrůzy, které sužují náš svět. Bezhvězdní žili v bídě a strachu. Moje rodina měla štěstí, protože jsem se narodila se znameními hvězd na tváři a na zádech, ale naše požehnání znamenalo zároveň i prokletí.

Královská přízeň nám zajistila, že jsme měli co jíst a pít, abych nestrádala, a střechu nad hlavou, abych byla v bezpečí, ale zároveň mě připravila o otce. A spolu s ním i o právo rozhodovat o svém životě.

Mé tváře a nos pokrývalo cosi, co připomínalo pihy, nebýt ovšem toho zvláštního zlatavého odstínu, který na

mé kůži téměř zářil. Největší úžas však budila moje záda. Stejná znamení jako na obličejích se mi táhla podél páteře v dlouhých pruzích hvězdného svitu, které se na krajích rozbíhaly do stran, jako by se nedokázaly udržet. Některé vzory běžely rovně podél páteře, jiné se vinuly až k oblouku mých žeber.

Já svá znamení ani nevnímala, ale pro všechny ostatní měla nesmírnou cenu.

„Možná opravdu ne.“ Zvedl ruku a na okamžik jsem myslela, že se dotkne hvězdného vzoru na mé tváři. Pak ji však zatnul v pěst a spustil dolů. „Možná vůbec nejsi taková, jakou jsem si tě představoval.“

„Takže tys o mně přemýšlel?“ popíchla jsem ho a zvědavost mě přímo sžírala.

„Všichni jsme o tobě přemýšleli, Adaro.“ O krok ustoupil, aby mezi námi vytvořil větší odstup, a pak znovu popadl moji dýku a podal mi ji. „Ty rozhodneš o budoucnosti našeho světa.“

Při těch slovech se mi divoce rozbušilo srdce a prsty se mi tráslly, když jsem od něj přebírala dýku, kterou mi předtím tak lehce sebral. „A co když se všichni mýlíte? Co když ve skutečnosti nejsem ta, za kterou mě máte?“

Udělal další krok do stínu stromů, ale stále jsem cítila, jak pohledem přejíždí po každém kousku mého těla.

„V to doufám.“

2. KAPITOLA

Slunce nakouklo oknem do pokoje a já zasténala. Bylo příliš brzy na to, aby mě budil falešný příslib nového krásného dne. Zvlášť poté, co jsem dlouho do noci špehovala vojáky a přemítala nad tím, co mi přinese dnešek.

Pozorovala jsem Evrena, jak se vzdaluje a míří zpátky do ležení. Nenápadně se proplétal mezi čekajícími vojáky, a když jsem z něj jen na okamžik spustila oči, byl tentam. Pátrala jsem pohledem po táboře, ale marně. Dočista se vypařil.

Stejně na tom nezáleželo. Evren byl jen voják plnící svůj úkol. Úkol, za který jsem ho nenáviděla.

Protože dnes mě vyrvou z mého domova a odvezou do Citlali.

Přetáhla jsem si peřinu přes hlavu a pevně zavřela oči, abych zapomněla na realitu dnešního dne. Potřebovala jsem ještě pár minut, abych mohla snít. Jen malou chvilinku, abych se mohla oddávat snění o tom, jak by můj život vypadal, kdybych se nenarodila s několika skvrnami na tváři a zádech.

Hvězdami požehnaná.

Taková ironie! Hvězdy mě žádným požehnáním neobdařily, ale naopak mě proklely. Mě i celou mou budoucnost, na kterou jsem v tuto chvíli ani nebyla připravená.

Včera v noci jsem se poprvé setkala s vílí magií, avšak věděla jsem, že víly toho dokážou daleko víc. Odmala mi o nich vyprávěli pohádky, ale všechny mi zněly spíš jako noční můra. Slýchala jsem příběhy o tom, že pijí krev Hvězdami požehnaných, aby posílili svou moc. Tento zvyk přejal vílí rod údajně od vampýrů předtím, než je vypudil ze svého území. Nic z toho mi nepřipadalo skutečné, ale dnes zjistím pravdu.

Evren se vůbec nepodobal netvorovi, jakého jsem si v duchu vykreslila. Vlastně ani trochu neodpovídal mé představě o tom, jak by měla vznešená víla vypadat.

„Adaro, je čas vstávat!“ Matka vtrhla do mého pokojíku a rázně ze mě strhla peřinu. Měla na sobě růžové šaty, ty nejhezčí, co vlastnila, které jí seděly jako ulité. Vlasy si sčesala z obličejů, což ještě zvýraznilo zvláštní lesk v jejích očích.

„Ale mami,“ zavrčela jsem a natáhla se znovu po přikrývce, ona už však roztahovala závěsy.

„Dorazily zprávy, že královská garda sbalila tábor a brzy překročí trhlínu. Musíš vstát a obléct se. Dnes se naplní tvůj osud.“

Můj osud. Moje matka byla bláhová, pokud skutečně věřila, že pro mě dnešek znamená něco jiného než rozsudek smrti. Chystala se mě dobrovolně vydat do rukou víl, a ještě se po mé komnatě pohybovala s úsměvem.

Na zlomek vteřiny mě napadlo, jestli by se taky tak usmívala, kdyby si pro mě měli přijít vampýři. Od dětství mi vyprávěla spousty legend o Krvavém dvoru, který ležel za hranicemi království Citlali. Vydala by jim mě se stejnou ochotou?

V hloubi duše jsem věděla, že by mě obětovala za každou cenu, jen aby si mohla užívat pohodlí, ve kterém teď

žila. Lidé z našeho města mou matku uctívali. Vždyť přivedla na svět Hvězdami pozeňnané dítě s největším znamením za posledních více než sto let.

Myslela si, že i ji to činí nějak výjimečnou a pozeňnanou, a svým způsobem měla vlastně pravdu. Můj příchod na svět jí zajistil život, o jakém by jinak mohla jen snít. Jedinou cenou za něj byla dcera a manžel, kterého údajně milovala.

„Vždyť už vstávám.“ Spustila jsem nohy přes okraj lůžka a promnula si oči. Pořád jsem na sobě měla oblečení ze včerejší noci a každou chvíli jsem čekala, že matka začne brblat kvůli špíně, kterou jsem do postele zanesla.

Tentokrát ale neřekla ani slovo.

Místo toho na mě jen zazírala a těžce polkla. „Potřebuješ se vykoupat a potom ti upravím vlasy. V takovém stavu do paláce jít nemůžeš.“

„Já ale do paláce nechci vůbec.“ Prosila jsem ji očima a srdce mi v hrudi zběsile tlouklo.

Matka jen zavrtěla hlavou a já už nehodlala znovu žádnit, aby se přece jen rozhodla pro mě. Nic, co bych řekla, by ji však nepřimělo změnit rozhodnutí. A i kdyby ano, obě jsme věděly, že by s ní královská rodina naložila stejně jako s otcem, když se jim pokusil postavit.

A můj život jí nestál za to, aby přišla o ten svůj.

mlčky jsem se protáhla kolem ní a vešla jsem do koupelny. Vanu už mi meztím naplnila, takže jsem ze sebe jen rychle shodila šaty a ponořila se do vlažné vody. Napětí z mého těla trochu opadlo, ale zběsilé bušení srdce, jehož se zmocňovala panika, jsem zklidnit nedokázala.

Zajela jsem pod hladinu a svět na pár kratičkových okamžiků zmizel v tichu. Snažila jsem se znovu vcítit do těch

chvil, kdy jsem stála na kraji trhliny vysoko nad městem, kde mě nikdo neviděl. Tam nahoře jsem zakoušela svobodu, jakou jsem nikde jinde nepoznala, ale dnes se mi ten uklidňující dojem vyhýbal.

Místo toho se mi neustále vracela Evrenova tvář a pronikavý pohled jeho temných očí.

Rozhodneš o budoucnosti našeho světa.

Zatracená slova.

Slova, která jsem nebyla připravená naplnit.

Vynořila jsem se a zalapala po dechu. Netušila jsem, co si o mně Evren myslí, ale v jedné věci jsem měla jasno – rozhodně se mýlí.

„Tady máš.“ Matka mi podávala mýdlo a ani trochu se neobtěžovala dopřát mi soukromí.

Nenechala mě ani na chvíli o samotě. Zůstala, dokud jsem se nevykoukala a nerozčesala si mokré zacuchané vlasy. Teď seděla na mé pelesti a dohadovala se se mnou o šatech, které mi nachystala. Místo nich jsem si totiž oblékla své obvyklé tmavé kalhoty.

Nelíbilo se jí, když jsem si do nich zastrčila černou košili na knoflíky, která kdysi patřila otci, ale mně to bylo jedno. Všechno ostatní v životě mi naplánovala, takže si o tom, co si obléknu, rozhodnu sama.

Nabídla se, že mi splete vlasy a ozdobí je květy, které natrhala na louce, a i když jsem měla sto chutí ji odmítnout, sklíčenost v jejích očích mě přiměla sednout si a mlčet, dokud neskončí.

„Vypadáš překrásně.“

Zasunula mi do vlasů poslední kvítek a já od ní odvrátila pohled dřív, než udělám něco pošetilého a znovu ji začnu marně prosit, aby si to rozmyslela.

Hned v příští vteřině se městem rozlehly dunivé úderý zvonu a mě naplnila čirá hrůza.

„Už jsou tady,“ zašeptala matka, jako by to nebylo jasné. Všichni jsme věděli, co se má dnes stát a pro co si přišli.

Vstala jsem, vytáhla jsem ze zásuvky otcovu dýku a zasunula si ji do boty. Matka sledovala každý můj pohyb, ale neodvažovala se proti tomu nic namítat.

Vedla mě naším domem a já se v závěsu za ní pokoušela vtisknout si do paměti každý drobný detail. Skvrny na zašlých stěnách nesly svědectví neúprosného běhu času a malý stůl, který stačil právě tak akorát pro nás dvě, zdobil svazek čerstvě natrhaných květin. Ne, nijak zvlášť se mi po tomhle místě stýskat nebude, protože jsem se tu nikdy necítila skutečně jako doma. Ale pořád to byl jediný domov, jaký jsem kdy znala.

Dům, ve kterém jsme žili dříve s otcem, představoval tak vzdálenou vzpomínku, že jsem si z ní nedokázala vybavit jediný strípek. Zůstával mi jen mlhavý pocit, ale i ten přehlušil cokoli, co jsem cítila tady.

Matka otevřela vchodové dveře a já jsem se zhluboka nadechla, když se ke mně donesl šepot i jásavé výkřiky od sousedů. Za to, že žili v blízkosti Hvězdami požehnané a poskytovali jí ochranu, byli všichni odměněni stejně štědře jako má matka.

Jako kdyby mě někdo z nich dokázal skutečně ochránit. Všechny svíral strach a ten je teď přiměl sklopit hlavu před královskou gardou, která se k nám po prašné cestě blížila.

Vzdorovitě jsem zvedla hlavu a hleděla jsem přímo před sebe. Nehodlala jsem se klanět před nějakou falešnou královskou rodinou, která se považuje za božstva v našem světě jen proto, že ovládá trochu magie.

Vezmou si ode mě, co si zamanou, ale udělají to proti mé vůli. Jsem Adara Cahira z říše Bezhvězdných, a i když mám snad ještě větší strach než většina našeho lidu, odmítám před nimi pokleknout.

To bych raději zemřela.

Královská garda zastavila přímo před námi a matka okamžitě padla na kolena. Spolkla jsem znechucení a zpřímá jsem pohlédla na strážce, který jel v čele.

Pátravě se na mě zahleděl, a když jeho pohled sklouzl k mým kolenům, zaťal čelist. Neřekl však ani popel. Jen sesedl z koně a postavil se přímo přede mě.

„Adara Cahira?“ Jeho hlas zněl chraplavě, jako by roky kouřil dýmkou.

Přikývla jsem, ale nevydala jsem ze sebe ani hlásku. Srdce mi stouplo až do krku. Pátrala jsem mezi vojáky po Evrenovi, ale nezahlédla jsem ho.

„Přicházím jménem domu Achlysů, abych vás odvedl na zasnuby s korunním princem z Citlali.“

Odfrkla jsem a pohlédla na dlouhou řadu královských stráží. „Byli příliš zaneprázdnění, než aby přišli osobně?“

Všichni kolem zděšeně zalapali po dechu, ale na vážné tváři strážce se mihl úsměv. „To byli, Hvězdami požehnaná.“

Obrátila jsem oči v sloup. Nenáviděla jsem to oslovení stejně jako prokletý osud, který mě s ním spojoval.

„V Citlali nás očekávají před setměním.“ Pokynul rukou ke kočáru obklopenému strážemi. Tmavé dřevo jeho korby ve mně vyvolalo zachvění.

„Jak dlouho cesta trvá?“ zeptala jsem se a snažila se nedat před ním najevo svůj strach.

„Několik hodin,“ odpověděl a kývl hlavou směrem k matce, která pořád ještě klečela. „Je čas se rozloučit.“

Teprve když strážný ustoupil, odvážila se matka vstát. Při pohledu na ni mě dusily emoce. Vůbec jsem nečekala, jak moc mě tento okamžik zasáhne. Hněvala jsem se na ni, co mi paměť sahala, a přesto jsem nebyla připravená ji opustit.

Nechtěla jsem se loučit.

„Buď rozumná, Adaro.“ Vzala mě za ruce a sevřela je do svých roztřesených dlaní. „Dělej, co se od tebe očekává.“

Její slova se mi přičila. Každé mě bodlo jako dýka. Přesto mě nepřekvapila. Bylo to jediné, co ode mě kdy chtěla.

Přikývla jsem a objala ji. Nezašeptala jsem jí do ucha, že ji mám ráda nebo že mi bude chybět, protože jsem si nebyla jistá, jestli to tak opravdu cítím. Nikoho jiného jsem však neměla.

Přitiskla mě k sobě, ale hned se zas odtáhla a zastrčila mi za ucho neposlušný pramínek vlasů, abych vypadala dokonale. Její oči, stejně tmavohnědé jako moje pravé, na mně visely zkoumavým pohledem, jenže mezi námi už nebylo nic, co by stálo za řeč.

Hlavou mi prolétla otázka, jestli při pohledu do mého levého, blankytně modrého oka, které jí muselo připomínat otce, přece jen svého rozhodnutí nelituje.

Vždycky mi říkala, že v sobě nesu oba dva stejnou měrou. Z poloviny jeho a z poloviny ji – ženu, která mě teď bez váhání nechávala odejít. Ale mylila se. Já jsem se nepodobala ani v nejmenším.

Odstoupila jsem od ní a otočila jsem se ke strážnému, který kývl ke kočáru. Udělala jsem pár krátkých kroků a ignorovala přitom ruku, kterou ke mně natáhl, aby mi pomohl.

Nastoupila jsem a zhluboka se nadechla, když se za mnou zaklaply dveře a já zůstala se svými obavami z budoucnosti

sama. Vnitřek vozu předčil krásou vše, co jsem kdy v životě viděla. Dřevěné opěradlo sedadla potaženého měkkou černou kůží zdobily červené saténové polštáře.

Opřela jsem se o ně a vyhlédla z otevřeného okna. Zatímco jeden ze strážných nakládal můj nevelký kufr, matka tam jen tiše stála s tklivým výrazem v očích, které však zůstávaly suché.

Trhalo mi to srdce, dokud jsem si nevšimla, jak v rukou křečovitě svírá pergamen zapečetěný krvavě rudou pečetí s otiskem královského erbu.

Věděla jsem, co na tom pergamentu stojí, aniž by ho otevřela. Právě za to mě totiž vyměnila. Za něco, co jí slíbili před mnoha lety, když tak ochotně kývla na moje zasnoubení s naším nepřítelem.

Stráže se dlouho nezdržovaly, neměly k tomu žádný důvod. Měly už všechno, kvůli čemu sem přijely. Seděla jsem v kočáře jako přibitá, když tu sebou koně trhli a vůz se dal do pohybu.

S panikou v očích jsem se naposledy ohlédla po matce, ale zmizela mi v davu. Většina lidí mi s úsměvem na unavených tvářích mávala, jiní házeli mým směrem bílé květy divokých květin.

Byl to výraz úcty, kterou jsme tímto způsobem obvykle projevovali jen těm, kteří odešli k bohům. Z kvítků dopadajících na zem mě zamrazilo.

Prsty jsem přejížděla po hraně dýky a kočár zrychloval, až se všechno kolem nás začalo rozmazávat. U trhliny jsme se ocitli za pár chvil a já jen sledovala, jak se můj dosavadní svět rozplývá, a snažila se přitom uklidnit.

S každým otočením dřevěných kol kočáru ve mně narůstal strach.

Kromě otce jsem nikdy žádného člověka neviděla trhlinou projít, a i v jeho případě jsem byla příliš malá na to, abych si to pořádně pamatovala. Legendy tvrdí, že magie, která v trhlíně dřímá, každého Bezhvězdného, který jí projde, navždy změní. O Hvězdami požehnaných se však mnoho příběhů nevypráví. S jistotou jsem věděla jediné: Ten, kdo trhlinou projde, se už nikdy nevrátí.

Nezáleželo na tom, jak přesně se člověk po průchodu magií změní, protože se stejně nedostane zpátky. Ani já se po dnešku už nikdy nevrátím.

Ve chvíli, kdy jsme se přiblížili k samému okraji mého dosavadního světa, jsem zadržela dech a zavřela oči. Znovu jsem je otevřela, až když jsem cítila, že jsme projeli. Koně ani nezpomalili. V neúprosném rytmu pokračovali dál.

Zvědavě jsem vyhlédla z okna, ale svět venku se příliš nelišil od toho, který jsem právě opustila. Něco však bylo přece jen jinak. Těžko se to popisuje, ale měla jsem stejně zvláštní pocit jako včera v noci, když jsem potkala Evrena.

Znamení na tvářích a na zádech mi najednou připadala jako živá a kůže mi mravenčila. Jako by magie této země probudila cosi z mého prokletí k životu. Bylo to však slabší, než když se mě dotkl Evren. Magie tohoto světa mi připadala jako slabý odvar jeho síly.

Přejela jsem si prsty po tváři a snažila se vnímat ten pocit bříšky prstů. Bylo to něco cizího, ale zároveň jako by to ke mně odjakživa patřilo.

Dlouho a pečlivě jsem si ohmatávala znamení na kůži, s nimiž jsem se narodila, ale pak mě znovu lákal výhled z okna. Ubíhající krajina se natolik podobala té, kterou jsem znala z domova, že mě pohled na kvetoucí louky a husté lesy začal brzy nudit.

Usnula jsem, ani nevím jak, a vzbudilo mě až náhlé zastavení kočáru. Instinktivně jsem se chytla protějšního sedadla, abych nespadla, a srdce mi bušilo jako o závod, když jsem si uvědomila, jak snadno jsem v přítomnosti vílích mužů polevila v ostražitosti.

Venku už se mezitím setmělo, a když jsem vystoupila z kočáru, zjistila jsem, že na nebi vílího světa chybí hvězdy stejně jako u nás.

Vysoko na obloze stála jen dvojice měsíců, jejichž mdlý svit spoře osvětloval krajinu. Stáli jsme kousek od okraje lesa, ale město Citlali bylo stále v nedohlednu.

„Kde to jsme?“ zeptala jsem se jednoho ze strážných a objala jsem se pažemi. Soumrak s sebou přinesl chlad. Další věc, která se s přejezdem do jiného světa nezměnila.

„Asi hodinu od hlavního města, paní,“ odpověděl a sklonil hlavu, jako by mi tím projevoval úctu. Jako bych už patřila ke královské rodině, které slouží. „Snažili jsme se urazit celou cestu na jeden zátah, ale koně se potřebují napít.“

Přikývla jsem, že chápu, a přejela pohledem po dlouhé řadě strážných. Připadalo mi, že jich pro tento úkol vyslali až příliš mnoho, ale pro královskou rodinu asi není žádný problém postrádat tolik mužů najednou.

Popošla jsem mezi stromy na samém kraji temného lesa a po zádech mi přeběhl mráz. Měsíční světlo jako by se tím jediným krokem rázem vytratilo. Zírala jsem do řady černých kmenů a znamení na kůži mě začala pálit.

„Stůj!“ Čísí silná ruka mě náhle sevřela kolem pasu, přitiskla k pevnému tělu a vytáhla z lesa ven.

Evren.

Moje proklaté znamení ho poznalo dřív, než jsem si stihla zajistit sebemenší odstup.

„Onyxový les není vhodné místo pro Hvězdami požehnané. Zvláště když se do něj vydají na vlastní pěst.“

Pohlédla jsem na něj přes rameno a v břiše mě pod jeho pevným dotekem zašimralo. „Neviděla jsem tě.“

„To proto, že jsi zírala do stromů.“

„Ne,“ zavrtěla jsem mírně hlavou. „Předtím.“

„Tys mě hledala?“ Na rtech se mu mihl náznak úsměvu.

„To ne.“ Moje lež byla naprosto průhledná.

Upřeně na mě hleděl a jeho ruka mě přitom téměř bezděčně sevřela ještě pevněji. Chvilí jsme oba mlčeli.

Ačkoli mi k tomu nezavdal žádný důvod, něco v nitru mi napovídalo, že by mi měl nahánět strach. Celá jsem ztuhla, jen srdce mi prudce bušilo. Navzdory silně zneklidňujícímu pocitu jsem se nedokázala odtrhnout od jeho hlubokých, tmavých očí.

„Už nikdy nechod' k lesu bez doprovodu.“ Z jeho hlasu číselá hrozba.

„Proč?“ Konečně jsem od něj odtrhla oči a zabloudila jimi zpátky k tichému hvozd. „Co se tam skrývá? A proč je tu listí černé? Žijí snad vampýři tak blízko Citlali?“

Při té myšlence jsem strnula. Ať už jsem vílí národ nenáviděla sebevíc, z vampýrů jsem měla mnohem větší strach. Každý příběh, který jsem o nich kdy slyšela, vyprávěl o jejich krutosti. Zatímco nejvyšší víly čerpaly sílu z krve Hvězdami požehnaných, vampýři se živili kýmkoli, koho se jim zachtělo.

Pro nasycení, pro posílení, pro potěšení.

„Tady není žádný důvod bát se vampýrů,“ pronesl Evren tiše nad mým ramenem a znovu si získal mou pozornost. „Mezi těmito stromy číhají mnohem horší věci.“

Při jeho slovech jsem se zachvěla.

„Jsem tu tedy obklopena nepřáteli?“ Vymanila jsem se z jeho sevření a snažila jsem se zklidnit.

„Spíš hrozbami.“ Pokývl hlavou, jako by mě varoval, a udělal krůček blíž ke mně. Dlouze se mi zadíval do očí a pak ještě víc ztišil hlas. „Nikomu bys tu neměla věřit.“

„Ani tobě?“

„Obzvlášť ne mně.“ Oči mu potemněly a roztoužení v mém břiše ztěžklo pocitem, že se dopouštím zrady. Tento muž se nijak nelišil od ostatních svého rodu a na to bych neměla zapomínat.

„Kapitáne, jsme připraveni pokračovat v cestě!“ zvolal jeden ze strážných a Evren začal čelist. Ohlédl se přes rameno na mladého strážného a ten sebou cukl. Nebyla jsem si jistá, jestli z úcty, nebo ze strachu, ale když jsem spatřila, jak před Evrenem sklonil hlavu, ruce se mi trásly.

Nemohla jsem Evrenovi důvěřovat. Vždyť mě sám před sebou varoval.

„Budoucí královna potřebuje nabrat síly.“ Z jeho hlasu vyzařovala taková moc, až mě z toho opět zamrazilo.

Trvalo chvíli, než mi došlo, co jeho slova znamenají. Téměř celý svůj život jsem věděla, že jsem zaslíbená budoucímu králi Citlali, ale nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že bych se mohla stát něčím víc než jeho majetkem. Slyšet, jak mě nazývají budoucí královnou, mi vyrazilo dech.

„Zajisté, kapitáne.“ Strážný urychleně vycouval z místa, kde jsme stáli, a Evren znovu obrátil pozornost ke mně.

Jeho pohled byl temný a panovačný, ale nedokázala jsem se od něj odtrhnout.

„Brzy dorazíme do paláce Achlysů. Měla by ses připravit.“

„A jak to mám udělat?“ hlesla jsem. „Jak se můžu připravit na to, co mě tam čeká?“

Netušila jsem, proč se ho na to vůbec ptám. Evren přece patřil k nim. Pocházel z rodu vznešených víl a byl věrným služebníkem rodiny Achlysů. Něco ve mně však zoufale toužilo po jeho odpovědi.

„Jsi budoucí královna Citlali. Všichni v paláci padnou na kolena, až tě spatří, stejně jako celé Citlali.“

„Ty jsi na ně nepadl,“ namítla jsem s pozvednutou bradou a upřeně jsem se mu zahleděla do očí.

Na rtech se mu rozehrál mírný úsměv a zkoumavě si prohlížel hvězdná znamení, která zdobila mou tvář. „Věř mi, princezno, stálo mě všechny síly, abych to neudělal.“

Strčil si ruce do kapes, a i když jsem věděla, že bych od něj měla konečně odstoupit, jeho slova mě k němu ještě víc neodolatelně přitahovala.

„Neříkej mi tak.“

Zvedl ruku a přiblížil prsty k mému obličejí, ale pak je zase pomalu stáhl zpět. „Měla by ses vrátit do kočáru. Noc je ještě mladá a jako vyvolená Hvězdami požehnaná toho máš před sebou ještě hodně.“

3. KAPITOLA

„Vítejte v Citlali!“ houkl jeden ze strážných do okna kočáru a rozcválal se vpřed.

Přesunula jsem se na stranu, abych si mohla prohlížet město, o kterém jsem slýchala už od dětství. Jakmile jsme vjeli do městských ulic, kola kočáru se na dlažebních kostkách rozdrnčela. Město měla halit tma, ale ožívalo světlem luceren zavěšených na kamenných domech a svíček hořících téměř na každém prahu.

Obyvatelé hlavního města stáli před svými domy i podél celé ulice a sledovali náš průvod. Mnozí mávali, jiní se jen snažili nahlédnout do kočáru, aby mě spatřili.

Někteří nám vhazovali do cesty květiny, ale místo bílých květů úcty jako v říši Bezhvězdných před nás lidé z Citlali vrhali rudé máky a hlasitě jákali.

Jejich vítání mě zaskočilo.

Téměř všechny tváře, které se na mě upínaly, patřily vílám, ale všimla jsem si mezi nimi i jednoho muže, jemuž na levém rameni zářilo znamení hvězdného svitu. Měl ho sice mnohem menší než já, ale byl to jediný další Hvězdami požehnaný, kterého jsem kdy viděla.

Objímal zezadu vílí ženu, která stála před ním.

Nevypadal ani trochu jako já. Měl výrazně tmavší plet' a jeho znamení bylo tak světlé, až působilo téměř bíle. Moje

znamení připomínala spíše jemnou záři slunce, když se sklání za obzor kopců, které se vlnily za naším městečkem.

Muž měl oči blankytně modré, přesně jako můj otec.

Byli jsme tak odlišní, a přitom tak podobní.

Ale zdálo se, že je tu šťastný. Jako by byl zamilovaný.

I když kočár pokračoval v jízdě, nespouštěla jsem z něj oči a on můj pohled opětoval. Na rtech mu pohrával jemný úsměv, který jsem mu však nevracela. Sice jsem toho muže vůbec neznala, ale z nějakého důvodu jsem ho považovala za zrádce.

Byl pro mě naprostý cizinec, a přesto jsem se cítila podvedená tím, jak snadno zapadl mezi naše nepřátele. Nedomáhala jsem potlačit tu hlubokou bolest v hrudi, ani když kočár zahnul za roh a cizinec mi zmizel z dohledu.

Mnohokrát jsem si v duchu malovala, jak asi palác Achylů vypadá, ale moje představy mu neodpovídaly ani za mák. I uprostřed noci ohromovala ta obrovská stavba nádherou, zároveň však působila děsivě.

Její temné věže čnely do výše nad městem, ale větší část paláce se skrývala za mohutnou kamennou zdí, která sahala tak vysoko, že by ji nikdo nedokázal přelézt.

Přiblížili jsme se k černé kovové bráně a kočár začal zpomalovat. Zrychlil se mi tep, když se kolem nás rozlehlo hlasité skřípění kovu. Sledovala jsem, jak se brána pomalu otvírá, aby nás vpustila dovnitř, a v tu chvíli mě naplno zasáhla touha utéct.

Věděla jsem, že jakmile se ocitnu za touto zdí, nebude cesty zpět. Takový byl můj osud, ale tento úděl mi určili lidé a víly, ne bohové. A jen já jsem ho mohla změnit.

Mohla jsem utéct, ale věděla jsem, že by mě našli. Otrásla jsem se při pomyslení, jaký osud by mě čekal pak.

Žádný z vílích vojáků, které jsem doposud potkala, neodpovídal tomu, co jsem čekala, ale věděla jsem, že víly z mých pohádek z dětství – zlé, smrtící, jedovaté – je lepší neprovokovat. Nevěděla jsem, jestli mám dost odvahy těmto nočním mŕmám čelit.

Kočár však projel branou dřív, než jsem to stihla opravdu zvážit.

Byla jsem jako na trní a nemohla jsem uvěřit, že to teprve dnes ráno mě odvedli z domova.

Připadalo mi, že od té doby uplynula celá věčnost.

Brána se za námi s hlasitým rachotem zavřela a moje prsty opět zapátraly po dýce. Vyhlédla jsem z okna a konečně palác spatřila. I když jsem si ho představovala úplně jinak, vypadal velkolepě a nádherně.

Vysoko k nebi se tyčily tmavé kamenné zdi, ale skleněná okna do nich byla vsazena tak důmyslně, že celý palác ve světle luceren přímo zářil. Každý kousek půdy, který na kamenném nádvoří zůstal volný, pokrývaly květiny. Bílé a červené květy zdobily každé místo, kam jsem se podívala.

Kočár zastavil před mohutným schodištěm, které vedlo k ještě impozantnějším dveřím. Naposledy jsem se rychle ujistila, že mám dýku v botě, a odhrnula jsem si vlasy z obličeje. Zalitovala jsem, že jsem si nevzala plášť. Pocítila jsem zoufalou touhu po té troše útěchy a soukromí, které mi ten obyčejný kus látky mohl poskytnout.

Strážný – ten samý, který ke mně poprvé přistoupil v říši Bezhvězdných – otevřel dveře vozu a opět natáhl ruku, aby mi pomohl. Tentokrát jsem ji přijala. Moje ruka se v jeho sevření chvěla, když jsem vystoupila z kočáru a opřela se o jeho hladké, tmavé dřevo.

„Vítejte v paláci Achlysů,“ pronesl s úklonou hlavy, ale já jsem se na něj pořádně ani nepodívala. Příliš mě zaměstnalo prohlížení ostatních strážných v červenobílých uniformách, mezi nimiž jsem vyhlížela jen jedinou – černou.

Po Evrenovi však nikde ani vidu.

Dveře paláce se rozevřely s hlubokým zaskřípěním, které prozrazovalo jejich věk, a ven vyšly tři vílí ženy. Nejmladší z nich, s blondatými kadeřemi v rozcuchaném copu, pospíšila po schodech dolů a poklekla přede mnou.

Překvapením jsem sebou trhla, ale dál jsem se tiskla ke kočáru. Upřela na mě hnědé oči, ve tváři zmatek. „Vítejte, Hvězdami požehnaná. Jsem Eletta, vaše komorná.“

Neměla jsem ani ponětí, co tím myslí, ale nechtěla jsem nic jiného, než aby ta dívka zase vstala.

„Říkej mi Adaro, prosím.“ Podala jsem jí ruku, ale tváře jí zrudly a rychle se postavila bez mé pomoci.

„Musíte být po cestě unavená. Už jsem vám připravila komnaty. Můžete si odpočinout, než vás král s královnou budou chtít přijmout.“ Pokynula mi ke schodům a já se naposledy rychle ohlédla, jestli někde neuvidím Evrena.

Ten však stále nikde a já si v duchu vynadala za to, že se o něj vůbec zajímám. Byl to muž z vílího rodu a kapitán královské gardy, nijak mi tady nemohl pomoci.

„Jen si vezmu kufr.“ Vykročila jsem k zadní části kočáru, ale strážný mě zastavil.

„Odnesou vám ho do vašich komnat.“

Mých komnat. Jako by se to místo mělo stát mým domovem. Věděla jsem, že taková je realita, ale pořád mi připadalo, že nic nemůže být vzdálenější skutečnosti.

Tenhle palác pro mě nikdy nebude domovem. Bez ohledu na to, co mě uvnitř čeká.

„Dobrá,“ kývla jsem a vydala se po schodech za Elettou. Na každém kroku se za mnou ohlédla, ale nepromluvila. Jakmile jsme prošly obrovskými dveřmi, zalila mě vlna teplého vzduchu sálajícího z velkého krbu v zadní části místnosti. Oheň v něm burácel, jako by se snažil zahřát celý palác, ale já jsem se při pohledu na jeho dlouhé plameny, šlehající po kamenné obezdívce, otřásla.

„Váš pokoj je v severním křídle.“ Eletta mi pokynula tím směrem a já ji následovala.

Všechno, co jsme cestou míjely, bylo pozlacené nebo z mramoru či jiného kamene nádherně zbarveného stářím. Ještě nikdy jsem nic takového neviděla.

„Jak starý je vlastně palác Achlysů?“ zeptala jsem se a můj hlas se v prázdné síni nesl ozvěnou.

„Říká se, že ho postavil první vílí král Novak před více než třemi tisíci lety.“ Eletta cestou mimoděk přejížděla prstem po zdi chodby.

To přece ale nemohla být pravda.

Konečně jsme došly k mé komnatě. Eletta otevřela dveře a poodstoupila stranou, abych mohla vejít jako první. Váhavě jsem vkročila dovnitř.

I tady stál u stěny krb, ale skromnější. Menší oheň v něm vesele tančil a příjemně vyhříval prostor. Velké lože naproti němu pokrývala přepychová příkrývka v jemném odstínu růžové a její těžká látka splývala až na podlahu.

Nerada jsem si to přiznávala, ale celé moje tělo přímo žadonilo lehnout si a vyzkoušet, jestli je postel tak pohodlná, jak vypadá. U jediného okna v místnosti stál malý psací stůl z tmavého dřeva a přes celou jeho šíři se táhlo zrcadlo se zlatým rámem. Před ním ležel bělostný pergamen a vedle něho stál kalamář s inkoustem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Království hvězd a stínů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.